

облекчатъ. . . — окуражаваше и себе си, и селянитѣ, които често го питаха за обещанията и за речитѣ преди изборитѣ. Той не знаеше кога и какъ щѣше да дойде това облекчение, но то трѣбваше да дойде. Инакъ работата ставаше лоша. . .

Зимата минаваше бавно. Дърва имаха — гръмъ бѣше му ударилъ единъ джбъ, но за яденето бѣха зле. Фасулъ, зеле, фасулъ, зеле — сутринъ, на обѣдъ, вечеръ — омръзна имъ на всички. Имаха двайсетина кокошки, десетъ умрѣха отъ кърлежи, две удуши поръ, една се удави въ кладенеца и една изчезна — съ петъ кокошки и единъ петелъ гърло ли да нахранишъ, яйца ли да чакашъ, за квачки ли да ги тъкмишъ.

Когато нѣкой день времето омекваше, Ибришима отиваше въ града, въртѣше се около касапницитѣ и, скжталъ десетина лева, гледаше да купи по-евтиничко я нѣкоя говежда глава, я нѣкой търбухъ. . . Дълго време той прекарваше и въ писалището на адвоката Макавеевъ, здруженъ земледѣлецъ, дето пушеше до насита отъ цигаритѣ му и го разпитваше за положението. Ибришима виждаше, че адвоката го лъже, но не му възразяваше. Нѣкогашното му прямо и решително отношение къмъ хората и нѣщата бѣше притжпено. Струваше му се, че ако му продума насреща, адвокатъ ще го среже: „Че прѣждосвай се, като не ми вѣрвашъ! . . .“

Дали защото постоянно мислѣше за дълговетѣ си и тежкото положение въ кжщи, но Ибришима не забелѣжи промѣната, която настъпи и у Паня. Паню сжщо така изгуби охотата си да приказва, врѣше се изъ плѣвника и обора, вадеше дълбоко азъ гънкитѣ на пояса си смачкани вестници и книжки и ги четѣше. И само когато баща му, отчаянъ отъ тежкото положение и дългото